לָבָן וַיֹּאמֶר אֶל־יַעֲקֹב הַבָּנוֹת בְּנֹתַי וְהַבָּנִים בָּנַי וְהַצֹּאן
צֹאנִי וְכֹל אֲשֶׁר־אַתָּה רֹאֶה לִי־הוּא וְלִבְנֹתַי מָה־אֶעֱשֶׂה
לָאֵלֶּה הַיּוֹם אוֹ לִבְנֵיהֶן אֲשֶׁר יָלָדוּ׃ וְעַתָּה לְכָה נִכְרְתָה מד
בְרִית אֲנִי וָאָתָּה וְהָיָה לְעֵד בֵּינִי וּבֵינֶךָ׃ וַיִּקַּח יַעֲקֹב אָבֶן מה
וַיְרִימֶהָ מַצֵּבָה׃ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְאֶחָיו לִקְטוּ אֲבָנִים וַיִּקְחוּ מו
אֲבָנִים וַיַּעֲשׂוּ־גָל וַיֹּאכְלוּ שָׁם עַל־הַגָּל׃ וַיִּקְרָא־לוֹ לָבָן מז
יְגַר שָׂהֲדוּתָא וְיַעֲקֹב קָרָא לוֹ גַּלְעֵד׃ וַיֹּאמֶר לָבָן הַגַּל מח
הַזֶּה עֵד בֵּינִי וּבֵינְךָ הַיּוֹם עַל־כֵּן קָרָא־שְׁמוֹ גַּלְעֵד׃
וְהַמִּצְפָּה אֲשֶׁר אָמַר יִצֶף יְהוָה בֵּינִי וּבֵינֶךָ כִּי נִסָּתֵר אִישׁ מט
מֵרֵעֵהוּ׃ אִם־תְּעַנֶּה אֶת־בְּנֹתַי וְאִם־תִּקַּח נָשִׁים עַל־בְּנֹתַי נ
אֵין אִישׁ עִמָּנוּ רְאֵה אֱלֹהִים עֵד בֵּינִי וּבֵינֶךָ׃ וַיֹּאמֶר לָבָן נא
לְיַעֲקֹב הִנֵּה ׀ הַגַּל הַזֶּה וְהִנֵּה הַמַּצֵּבָה אֲשֶׁר יָרִיתִי בֵּינִי
וּבֵינֶךָ׃ עֵד הַגַּל הַזֶּה וְעֵדָה הַמַּצֵּבָה אִם־אָנִי לֹא־אֶעֱבֹר נב
אֵלֶיךָ אֶת־הַגַּל הַזֶּה וְאִם־אַתָּה לֹא־תַעֲבֹר אֵלַי אֶת־הַגַּל
הַזֶּה וְאֶת־הַמַּצֵּבָה הַזֹּאת לְרָעָה׃ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם וֵאלֹהֵי נג
נָחוֹר יִשְׁפְּטוּ בֵינֵינוּ אֱלֹהֵי אֲבִיהֶם וַיִּשָּׁבַע יַעֲקֹב בְּפַחַד
אָבִיו יִצְחָק׃ וַיִּזְבַּח יַעֲקֹב זֶבַח בָּהָר וַיִּקְרָא לְאֶחָיו לֶאֱכָל־ נד
לָחֶם וַיֹּאכְלוּ לֶחֶם וַיָּלִינוּ בָּהָר׃

לב

וַיַּשְׁכֵּם לָבָן בַּבֹּקֶר וַיְנַשֵּׁק לְבָנָיו וְלִבְנוֹתָיו וַיְבָרֶךְ אֶתְהֶם מפ׳
וַיֵּלֶךְ וַיָּשָׁב לָבָן לִמְקֹמוֹ׃ וְיַעֲקֹב הָלַךְ לְדַרְכּוֹ וַיִּפְגְּעוּ־בוֹ ב
מַלְאֲכֵי אֱלֹהִים׃ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב כַּאֲשֶׁר רָאָם מַחֲנֵה אֱלֹהִים ג
זֶה וַיִּקְרָא שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא מַחֲנָיִם׃ פ

43 האָט לָבָן געענטפערט און האָט געזאָגט צו יעקבן; די טעכטער זײנען מײנע טעכטער, און די קינדער מײנע קינדער, און די שאָף מײנע שאָף, און אַלץ װאָס דו זעסט איז מײנס; און װאָס קען איך הײנט טאָן צו דידאָזיקע טעכטער מײנע, אָדער צו זײערע קינדער װאָס זײ האָבן געבאָרן? 44 און אַצונד, קום לאָמיר שליסן אַ בונד, איך און דו, און זאָל עס זײן צום עדות צװישן מיר און צװישן דיר.

45 האָט יעקב גענומען אַ שטײן, און האָט אים אױפגעשטעלט פאַר אַ זײלשטײן. 46 און יעקב האָט געזאָגט צו זײנע ברידער: קלײַבט אָן שטײנער. האָבן זײ גענומען שטײנער, און געמאַכט אַ הױפן, און זײ האָבן געגעסן דאָרטן אױפן הױפן. 47 און לָבָן האָט אים גערופן יְגַר־שָׂהֲדוּתָא[א], און יעקב האָט אים גערופן גַל־עֵד[ב]. 48 און לָבָן האָט געזאָגט: דערדאָזיקער הױפן איז אַן עדות צװישן מיר און צװישן דיר הײנט. דרום האָט מען גערופן זײן נאָמען גלעָד; 49 און אױך מִצְפָּה[ג], װײל ער האָט געזאָגט: גאָט זאָל אַראָפּקוקן צװישן מיר און צװישן דיר, װען מיר װעלן זײן פאַרהױלן אײנער פון אַנדערן. 50 אױב דו װעסט פּײניקן מײנע טעכטער, און אױב דו װעסט צונעמען אַנדערע װײבער צו מײנע טעכטער, בעת קײן מענטש איז ניטאָ לעבן אונדז; זע, גאָט איז אַן עדות צװישן מיר און צװישן דיר.

51 און לָבָן האָט געזאָגט צו יעקבן: אָט איז דערדאָזיקער הױפן, און אָט איז דער זײלשטײן, װאָס איך האָב אױפגעשטעלט צװישן מיר און צװישן דיר. 52 אַן עדות איז דערדאָזיקער הױפן, און אַן עדות דער זײלשטײן, אַז איך װעל ניט אַריבערגײן דעמדאָזיקן הױפן צו דיר, און אַז דו װעסט ניט אַריבערגײן דעמדאָזיקן הױפן און דעמדאָזיקן זײלשטײן צו מיר, צום בײזן. 53 זאָל דער גאָט פון אַברהמען, און דער גאָט פון נָחורן, דער גאָט פון זײער פאָטער, משפּטן צװישן אונדז. און יעקב האָט געשװאָרן בײ דער פאָרכט פון זײן פאָטער יצחקן.

54 און יעקב האָט געשלאַכט שלאַכטאָפּפער אױפן באַרג, און ער האָט גערופן זײנע ברידער צו עסן ברױט; און זײ האָבן געגעסן ברױט, און האָבן גענעכטיקט אױפן באַרג.

לב 1 און לָבָן האָט זיך געפֿעדערט אין דער פרי, און ער האָט געקושט זײנע זין און זײנע טעכטער, און האָט זײ געבענטשט; און לָבָן איז אַװעקגעגאַנגען, און האָט זיך אומגעקערט צו זײן אָרט.

2 און יעקב איז געגאַנגען אױף זײן װעג, און מלאָכים פון גאָט האָבן אים באַגעגנט. 3 און יעקב האָט געזאָגט, אַז ער האָט זײ דערזען: גאָטס מחנה איז דאָס; און ער האָט גערופן דעם נאָמען פון יענעם אָרט מַחֲנַיִם.

וַיִּשְׁלַח

וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים לְפָנָיו אֶל־עֵשָׂו אָחִיו אַרְצָה שֵׂעִיר ד
שְׂדֵה אֱדוֹם׃ וַיְצַו אֹתָם לֵאמֹר כֹּה תֹאמְרוּן לַאדֹנִי לְעֵשָׂו ה
כֹּה אָמַר עַבְדְּךָ יַעֲקֹב עִם־לָבָן גַּרְתִּי וָאֵחַר עַד־עָתָּה׃

לא, נג׳ חול

4 און יעקב האָט געשיקט שלוחים פאַרױס פאַר זיך צו זײן ברודער עֵשָׂון קײן לאַנד שֵׂעִיר, אין פעלד פון אֱדום. 5 און ער האָט זײ באַפױלן, אַזױ צו זאָגן: אַזױ זאָלט איר זאָגן צו מײן האַר, צו עֵשָׂון: אַזױ האָט געזאָגט דײן קנעכט יעקב: בײ לָבָנען האָב איך געװױנט, און איך האָב זיך אױפגע־

[א] הױפן פון עדות, אין אַראַמיש. [ב] הױפן פון עדות, אין העבּרעאיש. [ג] אױסקוק, װאַכטורעם.

ו וַיְהִי־לִי שׁוֹר וַחֲמוֹר צֹאן וְעֶבֶד וְשִׁפְחָה וָאֶשְׁלְחָה לְהַגִּיד
ז לַאדֹנִי לִמְצֹא־חֵן בְּעֵינֶיךָ׃ וַיָּשֻׁבוּ הַמַּלְאָכִים אֶל־יַעֲקֹב
לֵאמֹר בָּאנוּ אֶל־אָחִיךָ אֶל־עֵשָׂו וְגַם הֹלֵךְ לִקְרָאתְךָ וְאַרְבַּע־
ח מֵאוֹת אִישׁ עִמּוֹ׃ וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיֵּצֶר לוֹ וַיַּחַץ אֶת־
הָעָם אֲשֶׁר־אִתּוֹ וְאֶת־הַצֹּאן וְאֶת־הַבָּקָר וְהַגְּמַלִּים לִשְׁנֵי
ט מַחֲנוֹת׃ וַיֹּאמֶר אִם־יָבוֹא עֵשָׂו אֶל־הַמַּחֲנֶה הָאַחַת וְהִכָּהוּ
י וְהָיָה הַמַּחֲנֶה הַנִּשְׁאָר לִפְלֵיטָה׃ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֱלֹהֵי
אָבִי אַבְרָהָם וֵאלֹהֵי אָבִי יִצְחָק יְהוָה הָאֹמֵר אֵלַי שׁוּב
יא לְאַרְצְךָ וּלְמוֹלַדְתְּךָ וְאֵיטִיבָה עִמָּךְ׃ קָטֹנְתִּי מִכֹּל הַחֲסָדִים
וּמִכָּל־הָאֱמֶת אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־עַבְדֶּךָ כִּי בְמַקְלִי עָבַרְתִּי
יב אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה וְעַתָּה הָיִיתִי לִשְׁנֵי מַחֲנוֹת׃ הַצִּילֵנִי נָא
מִיַּד אָחִי מִיַּד עֵשָׂו כִּי־יָרֵא אָנֹכִי אֹתוֹ פֶּן־יָבוֹא וְהִכַּנִי אֵם
יג עַל־בָּנִים׃ וְאַתָּה אָמַרְתָּ הֵיטֵב אֵיטִיב עִמָּךְ וְשַׂמְתִּי אֶת־
שני זַרְעֲךָ כְּחוֹל הַיָּם אֲשֶׁר לֹא־יִסָּפֵר מֵרֹב׃ וַיָּלֶן שָׁם בַּלַּיְלָה
טו הַהוּא וַיִּקַּח מִן־הַבָּא בְיָדוֹ מִנְחָה לְעֵשָׂו אָחִיו׃ עִזִּים
מָאתַיִם וּתְיָשִׁים עֶשְׂרִים רְחֵלִים מָאתַיִם וְאֵילִים עֶשְׂרִים׃
טז גְּמַלִּים מֵינִיקוֹת וּבְנֵיהֶם שְׁלֹשִׁים פָּרוֹת אַרְבָּעִים וּפָרִים
יז עֲשָׂרָה אֲתֹנֹת עֶשְׂרִים וַעְיָרִם עֲשָׂרָה׃ וַיִּתֵּן בְּיַד־עֲבָדָיו
עֵדֶר עֵדֶר לְבַדּוֹ וַיֹּאמֶר אֶל־עֲבָדָיו עִבְרוּ לְפָנַי וְרֶוַח
יח תָּשִׂימוּ בֵּין עֵדֶר וּבֵין עֵדֶר׃ וַיְצַו אֶת־הָרִאשׁוֹן לֵאמֹר כִּי
יִפְגָשְׁךָ עֵשָׂו אָחִי וּשְׁאֵלְךָ לֵאמֹר לְמִי־אַתָּה וְאָנָה תֵלֵךְ
יט וּלְמִי אֵלֶּה לְפָנֶיךָ׃ וְאָמַרְתָּ לְעַבְדְּךָ לְיַעֲקֹב מִנְחָה הִוא
כ שְׁלוּחָה לַאדֹנִי לְעֵשָׂו וְהִנֵּה גַם־הוּא אַחֲרֵינוּ׃ וַיְצַו גַּם
אֶת־הַשֵּׁנִי גַּם אֶת־הַשְּׁלִישִׁי גַּם אֶת־כָּל־הַהֹלְכִים אַחֲרֵי
הָעֲדָרִים לֵאמֹר כַּדָּבָר הַזֶּה תְּדַבְּרוּן אֶל־עֵשָׂו בְּמֹצַאֲכֶם
כא אֹתוֹ׃ וַאֲמַרְתֶּם גַּם הִנֵּה עַבְדְּךָ יַעֲקֹב אַחֲרֵינוּ כִּי־אָמַר
אֲכַפְּרָה פָנָיו בַּמִּנְחָה הַהֹלֶכֶת לְפָנָי וְאַחֲרֵי־כֵן אֶרְאֶה

כא׳ קמץ בז״ק

האַלטן ביז אַצונד. [6] און איך האָב אָקסן און אײזלען, שאָף, און קנעכט און דינסטן; האָב איך געשיקט אָנזאָגן מײן האַר, כּדי צו געפינען לײטזעליקײט אין דײנע אויגן.

[7] האָבן די שלוחים זיך אומגעקערט צו יעקבן, אַזוי צו זאָגן: מיר זײנען געקומען צו דײן ברודער, צו עֵשָׂון, און ער גײט דיר אויך אַנטקעגן, און פיר הונדערט מאַן מיט אים. [8] האָט יעקב זײער מורא געקריגן, און ער איז געװען באַקלעמט. און ער האָט צעטײלט דאָס פאָלק װאָס מיט אים, און די שאָף און די רינדער און די קעמלען, אין צװײ מחנות. [9] און ער האָט געזאָגט: אויב עֵשָׂו װעט קומען אויף אײן מחנה, און װעט זי שלאָגן, װעט די איבעריקע מחנה אַנטרונען װערן.

[10] און יעקב האָט געזאָגט: גאָט פון מײן פאָטער אַברהמען, און גאָט פון מײן פאָטער יצחקן, יהוה, װאָס האָט געזאָגט צו מיר: קער זיך אום צו דײן לאַנד און צו דײן אָפּשטאַם, און איך װעל גוטס טאָן מיט דיר; [11] איך בין צו קלײן פאַר אַלע חסדים און פאַר אַלדער טרײ־שאַפט װאָס דו האָסט געטאָן מיט דײן קנעכט; װאָרום מיט מײן שטעקן בין איך אַריבערגעגאַנגען דעמדאָזיקן יַרדן, און אַצונד בין איך געװאָרן צװײ מחנות. [12] זײ מיך מציל, איך בעט דיך, פון דער האַנט פון מײן ברודער, פון דער האַנט פון עֵשָׂון, װאָרום איך האָב מורא פאַר אים, ער זאָל ניט קומען און מיך שלאָגן מוטער מיט קינדער. [13] דו האָסט דאָך געזאָגט: גוטס טאָן װעל איך גוטס טאָן מיט דיר, און איך װעל מאַכן דײן זאָמען אַזוי װי דער זאַמד פון ים, װאָס קען ניט געצײלט װערן פון פילקײט.

[14] און ער האָט דאָרטן גענעכטיקט יענע נאַכט; און ער האָט גענומען פון װאָס אים איז געקומען צו דער האַנט, אַ מתּנה פאַר זײן ברודער עֵשָׂון: [15] צװײ הונדערט ציגן, און צװאַנציק בעק, צװײ הונדערט שעפּסן, און צװאַנציק װידערס, [16] דרײַסיק קעמלען זײגעדיקע מיט זײערע יונגע, פערציק קי, און צען אָקסן, צװאַנציק אײזעלינס, און צען יונגע אײזלען. [17] און ער האָט איבערגעגעבן אין דער האַנט פון זײנע קנעכט, צו סטאַדע, צו סטאַדע באַזונדער; און ער האָט אָנגעזאָגט זײנע קנעכט: גײט מיר פאַרויס, און װאַרע זאָלט איר מאַכן צװישן סטאַדע און סטאַדע. [18] און ער האָט באַפוילן דעם ערשטן, אַזוי צו זאָגן: אַז דיך װעט באַגעגענען עֵשָׂו מײן ברודער, און װעט דיך פרעגן, אַזוי צו זאָגן: װעמעס ביסטו? און װוּהין גײסטו? און װעמעס זײנען דידאָזיקע פאַר דיר? [19] זאָלסטו זאָגן: דײן קנעכט יעקבס; אַ מתּנה איז דאָס גע־שיקט צו מײן האַר, צו עֵשָׂון; און אָט איז ער אויך הינטער אונדז. [20] און ער האָט באַפוילן אויך דעם צװײטן און דעם דריטן, און אַלע װאָס זײנען געגאַנגען הינטער די סטאַדעס, אַזוי צו זאָגן: אַזוי װי די־דאָזיקע רײד זאָלט איר רעדן צו עֵשָׂון, אַז איר טרעפט אים; [21] און איר זאָלט זאָגן: אָט איז אויך דײן קנעכט יעקב הינטער אונדז. װאָרום ער האָט געזאָגט: לאָמיך אים איבערבעטן מיט דער מתּנה װאָס גײט מיר פאַרויס, און

פָּנָיו אוּלַי יִשָּׂא פָנָי׃ וַתַּעֲבֹר הַמִּנְחָה עַל־פָּנָיו וְהוּא לָן כב
בַּלַּיְלָה־הַהוּא בַּמַּחֲנֶה׃ וַיָּקָם ׀ בַּלַּיְלָה הוּא וַיִּקַּח אֶת־ כג
שְׁתֵּי נָשָׁיו וְאֶת־שְׁתֵּי שִׁפְחֹתָיו וְאֶת־אַחַד עָשָׂר יְלָדָיו
וַיַּעֲבֹר אֵת מַעֲבַר יַבֹּק׃ וַיִּקָּחֵם וַיַּעֲבִרֵם אֶת־הַנָּחַל וַיַּעֲבֵר כד
אֶת־אֲשֶׁר־לוֹ׃ וַיִּוָּתֵר יַעֲקֹב לְבַדּוֹ וַיֵּאָבֵק אִישׁ עִמּוֹ עַד כה
עֲלוֹת הַשָּׁחַר׃ וַיַּרְא כִּי לֹא יָכֹל לוֹ וַיִּגַּע בְּכַף־יְרֵכוֹ וַתֵּקַע כו
כַּף־יֶרֶךְ יַעֲקֹב בְּהֵאָבְקוֹ עִמּוֹ׃ וַיֹּאמֶר שַׁלְּחֵנִי כִּי עָלָה כז
הַשָּׁחַר וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁלֵּחֲךָ כִּי אִם־בֵּרַכְתָּנִי׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיו כח
מַה־שְּׁמֶךָ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב׃ וַיֹּאמֶר לֹא יַעֲקֹב יֵאָמֵר עוֹד כט
שִׁמְךָ כִּי אִם־יִשְׂרָאֵל כִּי־שָׂרִיתָ עִם־אֱלֹהִים וְעִם־אֲנָשִׁים
וַתּוּכָל׃ וַיִּשְׁאַל יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר הַגִּידָה־נָּא שְׁמֶךָ וַיֹּאמֶר ל
לָמָּה זֶּה תִּשְׁאַל לִשְׁמִי וַיְבָרֶךְ אֹתוֹ שָׁם׃ וַיִּקְרָא יַעֲקֹב של׳
שֵׁם הַמָּקוֹם פְּנִיאֵל כִּי־רָאִיתִי אֱלֹהִים פָּנִים אֶל־פָּנִים
וַתִּנָּצֵל נַפְשִׁי׃ וַיִּזְרַח־לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ כַּאֲשֶׁר עָבַר אֶת־פְּנוּאֵל לב
וְהוּא צֹלֵעַ עַל־יְרֵכוֹ׃ עַל־כֵּן לֹא־יֹאכְלוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־ לג
גִּיד הַנָּשֶׁה אֲשֶׁר עַל־כַּף הַיָּרֵךְ עַד הַיּוֹם הַזֶּה כִּי נָגַע בְּכַף־
יֶרֶךְ יַעֲקֹב בְּגִיד הַנָּשֶׁה׃

לג

וַיִּשָּׂא יַעֲקֹב עֵינָיו וַיַּרְא וְהִנֵּה עֵשָׂו בָּא וְעִמּוֹ אַרְבַּע מֵאוֹת א
אִישׁ וַיַּחַץ אֶת־הַיְלָדִים עַל־לֵאָה וְעַל־רָחֵל וְעַל שְׁתֵּי
הַשְּׁפָחוֹת׃ וַיָּשֶׂם אֶת־הַשְּׁפָחוֹת וְאֶת־יַלְדֵיהֶן רִאשֹׁנָה וְאֶת־ ב
לֵאָה וִילָדֶיהָ אַחֲרֹנִים וְאֶת־רָחֵל וְאֶת־יוֹסֵף אַחֲרֹנִים׃
וְהוּא עָבַר לִפְנֵיהֶם וַיִּשְׁתַּחוּ אַרְצָה שֶׁבַע פְּעָמִים עַד־ ג
גִּשְׁתּוֹ עַד־אָחִיו׃ וַיָּרָץ עֵשָׂו לִקְרָאתוֹ וַיְחַבְּקֵהוּ וַיִּפֹּל עַל־ ד
צַוָּארָו וַיִּשָּׁקֵהוּ וַיִּבְכּוּ׃ וַיִּשָּׂא אֶת־עֵינָיו וַיַּרְא אֶת־הַנָּשִׁים ה
וְאֶת־הַיְלָדִים וַיֹּאמֶר מִי־אֵלֶּה לָּךְ וַיֹּאמֶר הַיְלָדִים אֲשֶׁר־
חָנַן אֱלֹהִים אֶת־עַבְדֶּךָ׃ וַתִּגַּשְׁןָ הַשְּׁפָחוֹת הֵנָּה וְיַלְדֵיהֶן רב׳

לב,כג׳ סבירין ההוא   לג,ד׳ צוארין ק   נקוד על וישקהו

דערנאָך וועל איך זען זיין פנים, אפשר וועט ער מיך אויפנעמען.

[22] איז די מתנה אַוועק אים פאַרויס, און ער האָט גענעכטיקט יענע נאַכט אין לאַגער. [23] און ער איז אויפגעשטאַנען אין יענער נאַכט, און האָט גענומען זיינע צוויי ווייבער, און זיינע צוויי דינסטן, און זיינע עלף קינדער, און ער איז אַריבערגעפאָרן דעם איבערפאָר פון יַבוק. [24] ער האָט זיי גענומען, און האָט זיי אַריבערגעפירט איבערן טייך, און האָט אַריבערגעפירט וואָס ער האָט געהאַט.

[25] און אַז יעקב איז געבליבן אַליין, האָט אַ מאַן זיך געראַנגלט מיט אים ביז דער פרימאָרגן איז אויפגעגאַנגען. [26] און אַז ער האָט געזען אַז ער קען אים ניט בייקומען, האָט ער אָנגערירט דאָס לעפל פון זיין דיך; און דאָס לעפל פון יעקבס דיך איז אויסגעלונקען געוואָרן אין זיין ראַנגלען זיך מיט אים. [27] האָט ער געזאָגט: לאָז מיך אַוועק, וואָרום דער פרימאָרגן איז אויפגעגאַנגען. האָט ער געזאָגט: איך וועל דיך ניט אַוועקלאָזן, סיידן וועסט מיך בענטשן. [28] האָט ער צו אים געזאָגט: וואָס איז דיין נאָמען? האָט ער געזאָגט: יעקב. [29] האָט ער געזאָגט: ניט מער זאָל יעקב גערופן ווערן דיין נאָמען, נייערט יִשׂרָאֵל[א], וואָרום האָסט געשטריטן מיט גאָט און מיט מענטשן, און ביסט בייגעקומען. [30] האָט יעקב געפרעגט און האָט געזאָגט: זאָג מיר, איך בעט דיך, דיין נאָמען. האָט ער געזאָגט: נאָך וואָס דען פרעגסטו אויף מיין נאָמען? און ער האָט אים דאָרטן געבענטשט.

[31] און יעקב האָט גערופן דעם נאָמען פון דעם אָרט פניאֵל[ב], ווייל: איך האָב געזען גאָט פנים אָל פנים, און מיין זעל איז ניצול געוואָרן. [32] און די זון איז אים אויפגעגאַנגען ווי ער איז אַריבערגעגאַנגען פניאֵל[ג]. און ער האָט געהונקען אויף זיין דיך.

[33] דרום עסן ניט די קינדער פון ישראל דעם שפּרינגאָדער וואָס אויפן לעפל פון דיך, ביז אויף הייַנטיקן טאָג; ווייל ער האָט אָנגערירט דאָס לעפל פון יעקבס דיך, דעם שפּרינגאָדער.

לג [1] און יעקב האָט אויפגעהויבן זיינע אויגן, און האָט אַ קוק געטאָן, ערשט עֵשָׂו קומט אָן, און פיר הונדערט מאַן מיט אים; האָט ער אַיינגעטיילט די קינדער צו לאהן, און צו רחלען, און צו די צוויי דינסטן. [2] און ער האָט געשטעלט די דינסטן און זייערע קינדער צוערשט, און לאהן און אירע קינדער הינטער זיי, און רחלען און יוספן די לעצטע. [3] און ער איז אַוועק זיי פאַרויס, און ער האָט זיך געבוקט צו דער ערד זיבן מאָל ביז ער האָט גענענט צו זיין ברודער.

[4] איז עֵשָׂו אים געלאָפן אַנטקעגן, און ער האָט אים אַרומגענומען, און איז אים געפאַלן אויפן האַלדז, און האָט אים געקושט, און זיי האָבן געוויינט. [5] און ער האָט אויפגעהויבן זיינע אויגן, און האָט געזען די ווייבער און די קינדער, און ער האָט געזאָגט: ווער זיינען די דאָזיקע ביי דיר? האָט ער געזאָגט: די קינדער מיט וואָס גאָט האָט געלייטזעליקט דיין קנעכט.

[א] דער וואָס שטרייט מיט גאָט. [ב] דער פנים פון גאָט. [ג] אין טעקסט: פְּנוּאֵל.

6 האָבן גענענט די דינסטן, זיי און זייערע קינדער,
און האָבן זיך געבוקט. 7 און אויך לאה און אירע קינדער
האָבן גענענט, און האָבן זיך געבוקט; און דערנאָך האָבן
גענענט יוסף און רחל, און האָבן זיך געבוקט.
8 האָט ער געזאָגט: וואָס איז בײַ דיר די דאָזיקע
גאַנצע מחנה וואָס איך האָב באַגעגנט? האָט ער געזאָגט:
צו געפֿינען לײַטזעליקייט אין די אויגן פֿון מײַן האַר. 9 האָט
עֵשָׂו געזאָגט: איך האָב גענוג, מײַן ברודער, זאָל בלײַבן
בײַ דיר וואָס בײַ דיר. 10 האָט יעקב געזאָגט: ניין, איך
בעט דיך; אויב, איך בעט דיך, איך האָב געפֿונען לײַט־
זעליקייט אין דײַנע אויגן, זאָלסטו אָננעמען מײַן מתנה
פֿון מײַן האַנט, וואָרום איך האָב געזען דײַן פּנים, אַזוי ווי
מע זעט דעם פּנים פֿון גאָט, און דו האָסט מיך באַוויליקט.
11 נעם אָן, איך בעט דיך, מײַן געשאַנק וואָס איז דיר גע־
בראַכט געוואָרן, ווײַל גאָט האָט מיך געלײַטזעליקט, און
ווײַל בײַ מיר איז דאָ פֿון אַלעם. און ער איז צוגעשטאַנען
צו אים, ביז ער האָט אָנגענומען.
12 האָט ער געזאָגט: לאָמיר ציען און גיין, און איך
וועל גיין לעבן דיר. 13 האָט ער צו אים געזאָגט: מײַן
האַר מערקט אַז די קינדער זײַנען יונג, און די שאָף און די
רינדער זײַנען בײַ מיר זייגעדיקע, און אַז מע וועט זיי צו־
טרײַבן איין טאָג, וועלן אויסשטאַרבן אַלע שאָף. 14 זאָל,
איך בעט דיך, מײַן האַר אַוועקגיין פֿאַרויס פֿאַר זײַן
קנעכט, און איך וועל מיר ציען פּאַמעלעך נאָך די טריט
פֿון דעם פֿי וואָס פֿאַר מיר, און נאָך די טריט פֿון די
קינדער, ביז וואַנען איך וועל קומען צו מײַן האַר קיין
שֵׂעִיר. 15 האָט עֵשָׂו געזאָגט: לאָמיך אָפּשטעלן בײַ דיר
פֿון דעם פֿאָלק וואָס מיט מיר. האָט ער געזאָגט: נאָך
וואָס גאָר זאָל איך געפֿינען לײַטזעליקייט אין די אויגן פֿון
מײַן האַר?

ז ותשתחוין: ותגש גם־לאה וילדיה וישתחוו ואחר נגש
ח יוסף ורחל וישתחוו: ויאמר מי לך כל־המחנה הזה
ט אשר פגשתי ויאמר למצא־חן בעיני אדני: ויאמר עשו
י יש־לי רב אחי יהי לך אשר־לך: ויאמר יעקב אל־נא
אם־נא מצאתי חן בעיניך ולקחת מנחתי מידי כי על־
יא כן ראיתי פניך כראת פני אלהים ותרצני: קח־נא את־
ברכתי אשר הבאת לך כי־חנני אלהים וכי יש־לי־כל
יב ויפצר־בו ויקח: ויאמר נסעה ונלכה ואלכה לנגדך:
יג ויאמר אליו אדני ידע כי־הילדים רכים והצאן והבקר
יד עלות עלי ודפקום יום אחד ומתו כל־הצאן: יעבר־נא
אדני לפני עבדו ואני אתנהלה לאטי לרגל המלאכה
אשר־לפני ולרגל הילדים עד אשר־אבא אל־אדני
טו שעירה: ויאמר עשו אציגה־נא עמך מן־העם אשר אתי
טז ויאמר למה זה אמצא־חן בעיני אדני: וישב ביום ההוא
יז עשו לדרכו שעירה: ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית
ולמקנהו עשה סכת על־כן קרא שם־המקום סכות: ס
יח ויבא יעקב שלם עיר שכם אשר בארץ כנען בבאו
יט מפדן ארם ויחן את־פני העיר: ויקן את־חלקת השדה
אשר נטה־שם אהלו מיד בני־חמור אבי שכם במאה
כ קשיטה: ויצב־שם מזבח ויקרא־לו אל אלהי ישראל: ס

לד

חמ׳ ותצא דינה בת־לאה אשר ילדה ליעקב לראות בבנות
ב הארץ: וירא אתה שכם בן־חמור החוי נשיא הארץ
ג ויקח אתה וישכב אתה ויענה: ותדבק נפשו בדינה
ד בת־יעקב ויאהב את־הנער וידבר על־לב הנער: ויאמר
שכם אל־חמור אביו לאמר קח־לי את־הילדה הזאת
ה לאשה: ויעקב שמע כי טמא את־דינה בתו ובניו היו

לד, ג׳ הנערה ק׳ הנערה קרי

16 און עֵשָׂו האָט זיך אומגעקערט אין יענעם טאָג אויף זײַן וועג קיין שֵׂעִיר. 17 און יעקב האָט אַוועקגעצויגן קיין
סוכּות, און ער האָט געבויט פֿאַר זיך אַ הויז, און פֿאַר זײַנע פֿי האָט ער געמאַכט בײַדלעך; דרום האָט מען גערופֿן
דעם נאָמען פֿון דעם אָרט סוכּות.
18 און יעקב איז געקומען בשלום אין דער שטאָט שכם וואָס אין לאַנד כּנַעַן, ווען ער איז געקומען פֿון פַּדַן־אֲרָם;
און ער האָט געלאַגערט פֿאַר דער שטאָט. 19 און ער האָט אָפּגעקויפֿט דאָס שטיק פֿעלד וואָס ער האָט דאָרטן אויפֿ־
געשטעלט זײַן געצעלט, פֿון דער האַנט פֿון די קינדער פֿון חֲמוֹר דעם פֿאָטער פֿון שכֶם, פֿאַר הונדערט קשׂיטָה.
20 און ער האָט דאָרטן אויפֿגעשטעלט אַ מזבח, און האָט אים גערופֿן אֵל־אֱלֹהֵי־יִשְׂרָאֵל[א].

לד 1 און דינה די טאָכטער פֿון לאהן, וואָס זי האָט געבאָרן יעקבן, איז אַרויסגעגאַנגען זען די טעכטער פֿון לאַנד.
2 האָט שכֶם דער זון פֿון חֲמוֹר דעם חִוִי, דעם פֿירשט פֿון לאַנד, זי דערזען, און ער האָט זי גענומען, און איז גע־
לעגן מיט איר, און האָט זי געפּײַניקט. 3 און זײַן זעל האָט זיך באַהעפֿט אָן יעקבס טאָכטער דינהן, און ער האָט ליב
געקריגן די מיידל, און ער האָט גערעדט צום האַרצן פֿון דער מיידל. 4 און שכֶם האָט געזאָגט צו זײַן פֿאָטער חֲמוֹרן,
אַזוי צו זאָגן: נעם מיר די דאָזיקע מיידל פֿאַר אַ ווײַב.
5 און יעקב האָט געהערט אַז ער האָט פֿאַראומרייניקט זײַן טאָכטער דינהן, ווען זײַנע זין זײַנען געווען

[א] אֵל (גאָט) דער גאָט פֿון ישראל.

אֶת־מִקְנֵהוּ בַּשָּׂדֶה וְהֶחֱרִשׁ יַעֲקֹב עַד־בֹּאָם׃ וַיֵּצֵא חֲמוֹר ו
אֲבִי־שְׁכֶם אֶל־יַעֲקֹב לְדַבֵּר אִתּוֹ׃ וּבְנֵי יַעֲקֹב בָּאוּ מִן־ ז
הַשָּׂדֶה כְּשָׁמְעָם וַיִּתְעַצְּבוּ הָאֲנָשִׁים וַיִּחַר לָהֶם מְאֹד כִּי
נְבָלָה עָשָׂה בְיִשְׂרָאֵל לִשְׁכַּב אֶת־בַּת־יַעֲקֹב וְכֵן לֹא יֵעָשֶׂה׃
וַיְדַבֵּר חֲמוֹר אִתָּם לֵאמֹר שְׁכֶם בְּנִי חָשְׁקָה נַפְשׁוֹ בְּבִתְּכֶם ח
תְּנוּ נָא אֹתָהּ לוֹ לְאִשָּׁה׃ וְהִתְחַתְּנוּ אֹתָנוּ בְּנֹתֵיכֶם תִּתְּנוּ־ ט
לָנוּ וְאֶת־בְּנֹתֵינוּ תִּקְחוּ לָכֶם׃ וְאִתָּנוּ תֵּשֵׁבוּ וְהָאָרֶץ תִּהְיֶה י
לִפְנֵיכֶם שְׁבוּ וּסְחָרוּהָ וְהֵאָחֲזוּ בָּהּ׃ וַיֹּאמֶר שְׁכֶם אֶל־ יא
אָבִיהָ וְאֶל־אַחֶיהָ אֶמְצָא־חֵן בְּעֵינֵיכֶם וַאֲשֶׁר תֹּאמְרוּ אֵלַי
אֶתֵּן׃ הַרְבּוּ עָלַי מְאֹד מֹהַר וּמַתָּן וְאֶתְּנָה כַּאֲשֶׁר תֹּאמְרוּ יב
אֵלָי וּתְנוּ־לִי אֶת־הַנַּעֲרָ* לְאִשָּׁה׃ וַיַּעֲנוּ בְנֵי־יַעֲקֹב אֶת־שְׁכֶם יג
וְאֶת־חֲמוֹר אָבִיו בְּמִרְמָה וַיְדַבֵּרוּ אֲשֶׁר טִמֵּא אֵת דִּינָה
אֲחֹתָם׃ וַיֹּאמְרוּ אֲלֵיהֶם לֹא נוּכַל לַעֲשׂוֹת הַדָּבָר הַזֶּה יד
לָתֵת אֶת־אֲחֹתֵנוּ לְאִישׁ אֲשֶׁר־לוֹ עָרְלָה כִּי־חֶרְפָּה הִוא
לָנוּ׃ אַךְ־בְּזֹאת נֵאוֹת לָכֶם אִם תִּהְיוּ כָמֹנוּ לְהִמֹּל לָכֶם טו
כָּל־זָכָר׃ וְנָתַנּוּ אֶת־בְּנֹתֵינוּ לָכֶם וְאֶת־בְּנֹתֵיכֶם נִקַּח־לָנוּ טז
וְיָשַׁבְנוּ אִתְּכֶם וְהָיִינוּ לְעַם אֶחָד׃ וְאִם־לֹא תִשְׁמְעוּ אֵלֵינוּ יז
לְהִמּוֹל וְלָקַחְנוּ אֶת־בִּתֵּנוּ וְהָלָכְנוּ׃ וַיִּיטְבוּ דִבְרֵיהֶם בְּעֵינֵי יח
חֲמוֹר וּבְעֵינֵי שְׁכֶם בֶּן־חֲמוֹר׃ וְלֹא־אֵחַר הַנַּעַר לַעֲשׂוֹת יט
הַדָּבָר כִּי־חָפֵץ בְּבַת־יַעֲקֹב וְהוּא נִכְבָּד מִכֹּל בֵּית אָבִיו׃
וַיָּבֹא חֲמוֹר וּשְׁכֶם בְּנוֹ אֶל־שַׁעַר עִירָם וַיְדַבְּרוּ אֶל־אַנְשֵׁי כ
עִירָם לֵאמֹר׃ הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה שְׁלֵמִים הֵם אִתָּנוּ וְיֵשְׁבוּ כא
בָאָרֶץ וְיִסְחֲרוּ אֹתָהּ וְהָאָרֶץ הִנֵּה רַחֲבַת־יָדַיִם לִפְנֵיהֶם
אֶת־בְּנֹתָם נִקַּח־לָנוּ לְנָשִׁים וְאֶת־בְּנֹתֵינוּ נִתֵּן לָהֶם׃ אַךְ־ כב
בְּזֹאת יֵאֹתוּ לָנוּ הָאֲנָשִׁים לָשֶׁבֶת אִתָּנוּ לִהְיוֹת לְעַם אֶחָד
בְּהִמּוֹל לָנוּ כָּל־זָכָר כַּאֲשֶׁר הֵם נִמֹּלִים׃ מִקְנֵהֶם וְקִנְיָנָם כג
וְכָל־בְּהֶמְתָּם הֲלוֹא לָנוּ הֵם אַךְ נֵאוֹתָה לָהֶם וְיֵשְׁבוּ

יב׳ הנערה ק

מיט זיין פֿי אין פעלד; האָט יעקב געשוויגן ביז זיי זיינען געקומען.

[6] און חמור דער פאָטער פון שכמען איז אַרויסגעקומען צו יעקבן, צו רעדן מיט אים. [7] און די זין פון יעקבן זיינען געקומען פון פעלד, ווי זיי האָבן עס געהערט; און די מענער האָבן זיך געקלעמט, און זיי האָט שטאַרק געברענט וואָס ער האָט באַגאַנגען אַ נבלה אַקעגן ישראל, צו ליגן מיט דער טאָכטער פון יעקבן, וואָס אַזוי־וואָס טאָר ניט געטאָן ווערן.

[8] און חמור האָט גערעדט מיט זיי, אַזוי צו זאָגן: די זעל פון מיין זון שכמען גלוסט נאָך אַייער טאָכטער. גיט זי אים, איך בעט אַייך, פאַר אַ ווייב. [9] און זייט זיך מתחתן מיט אונדז; אַייערע טעכטער וועט איר אונדז געבן, און אונדזערע טעכטער וועט איר אַייך נעמען. [10] און איר וועט זיך באַזעצן ביי אונדז, און דאָס לאַנד וועט ליגן פאַר אַייך; זיצט און פאַרקערט דרינען און באַפעסטיקט אַייך אין איר. [11] און שכם האָט געזאָגט צו איר פאָטער און צו אירע ברידער: לאָמיך געפינען לייטזעליקייט אין אַייערע אויגן, און וואָס איר וועט מיר זאָגן, וועל איך געבן. [12] מערט אויף מיר נדן און מתנות ביז גאָר, און איך וועל געבן אַזוי ווי איר וועט מיר זאָגן, נאָר גיט מיר די מיידל פאַר אַ ווייב.

[13] האָבן די זין פון יעקבן געענטפערט שכמען און זיין פאָטער חמורן מיט ליסטיקייט, און זיי האָבן גערעדט—ווייל ער האָט פאַראומריייניקט זייער שוועסטער דינהן—[14] און זיי האָבן צו זיי געזאָגט: מיר קענען ניט טאָן דידאָזיקע זאַך, צו געבן אונדזער שוועסטער צו אַ מאַן וואָס איז אומבאַשניטן, וואָרום דאָס איז אַ חרפה פאַר אונדז. [15] נאָר מיט דעם באַדינג וועלן מיר אַיינוויליקן צו אַייך: אויב איר וועט ווערן אַזוי ווי מיר, אַז ביי אַייך זאָל געמלט ווערן איטלעכער מאַנספאַרשוין. [16] דענסמאָל וועלן מיר אַייך געבן אונדזערע טעכטער, און אַייערע טעכטער וועלן מיר אונדז נעמען, און מיר וועלן זיך באַזעצן ביי אַייך, און ווערן איין פאָלק. [17] אָבער אַז איר וועט ניט צוהערן צו אונדז, זיך צו מלן, וועלן מיר נעמען אונדזער טאָכטער, און מיר וועלן אַוועקגיין.

[18] און זייערע ווערטער זיינען ווילגעפעלן אין די אויגן פון חמורן, און אין די אויגן פון שכם דעם זון פון חמורן. [19] און דער יונג האָט ניט געזאַמט צו טאָן די זאַך, וואָרום ער האָט געגאַרט נאָך דער טאָכטער פון יעקבן; און ער איז געווען דער אָנגעזעענסטער פון דעם גאַנצן הויז פון זיין פאָטער. [20] און חמור און זיין זון שכם זיינען געקומען צום טויער פון זייער שטאָט, און האָבן גערעדט צו די מענטשן פון זייער שטאָט, אַזוי צו זאָגן: [21] דידאָזיקע מענטשן זיינען אין שלום מיט אונדז; זאָלן זיי זיך באַזעצן אין לאַנד, און פאַרקערן דרינען; וואָרום זעט, דאָס לאַנד ליגט געראַם אין אָרט פאַר זיי. זייערע טעכטער וועלן מיר אונדז נעמען פאַר ווייבער, און אונדזערע טעכטער וועלן מיר זיי געבן. [22] אָבער נאָר מיט דעם באַדינג וועלן די מענטשן אַיינוויליקן צו אונדז זיך צו באַזעצן ביי אונדז, צו ווערן איין פאָלק, אַז ביי אונדז זאָל געמלט ווערן איטלעכער מאַנספאַרשוין, אַזוי ווי זיי זיינען געמלט. [23] זייער פֿי, און זייער אייגנס, און אַלע זייערע בהמות, וועלן דאָך זיין אונדזערע; זאָלן מיר נאָר אַיינוויליקן צו זיי, און זיי זאָלן זיך באַזעצן ביי אונדז.

[24] האָבן אַלע אַרויסגייער פון דעם טויער פון זיין שטאָט צוגעהערט צו חמורן און צו זיין זון שכֶמען, און אַלע מאַנספּאַרשוינען זיינען געמַלט געוואָרן, אַלע אַרויסגייער פון דעם טויער פון זיין שטאָט.

[25] און עס איז געווען אויפן דריטן טאָג, ווען זיי זיינען געווען אין ווייטאָק, האָבן יעקבס צוויי זין, שמעון און לֵוִי, די ברידער פון דינהן, גענומען איטלעכער זיין שווערד, און זיי זיינען געקומען זיכערערהייט אויף דער שטאָט, און האָבן אויסגעהרגעט אַלע מאַנספּאַרשוינען. [26] אויך חמורן און זיין זון שכֶמען האָבן זיי געהרגעט מיטן שאַרף פון שווערד; און זיי האָבן צוגענומען דינהן פון שכֶמס הויז, און זיינען אַרויסגעגאַנגען. [27] זיינען די זין פון יעקבן געקומען אויף די דערשלאָגענע, און האָבן אויסגערויבט די שטאָט, ווייל זיי האָבן פאַראומרייניקט זייער שוועסטער; [28] זייערע שאָף און זייערע רינדער און זייערע אייזלען, סיי וואָס אין שטאָט, סיי וואָס אין פעלד, האָבן זיי צוגענומען; [29] און זייער גאַנצן פאַרמעג, און אַלע זייערע קליינע קינדער און זייערע ווייבער, האָבן זיי געפאַנגען און אַוועקגערויבט—אַלץ וואָס אין הויז.

[30] האָט יעקב געזאָגט צו שמעונען און צו לֵוִין: איר האָט מיך פאַראומגליקט, מיך צו פאַרמיאוסן ביי דעם באַוווינער פון לאַנד, ביי דעם כּנַעֲנִי און ביי דעם פּרִזִי; וואָרום איך בין אַ הייפל מענטשן, און זיי וועלן זיך אויפ־קלייבן אַקעגן מיר, און וועלן מיך שלאָגן, און איך און מיין הויז וועלן פאַרטיליקט ווערן. [31] האָבן זיי געזאָגט: זאָל מען אַזוי ווי מיט אַ זונה זיך באַגיין מיט אונדזער שוועסטער?

כד אֹתָנוּ: וַיִּשְׁמְעוּ אֶל־חֲמוֹר וְאֶל־שְׁכֶם בְּנוֹ כָּל־יֹצְאֵי שַׁעַר
כה עִירוֹ וַיִּמֹּלוּ כָּל־זָכָר כָּל־יֹצְאֵי שַׁעַר עִירוֹ: וַיְהִי בַיּוֹם
הַשְּׁלִישִׁי בִּהְיוֹתָם כֹּאֲבִים וַיִּקְחוּ שְׁנֵי־בְנֵי־יַעֲקֹב שִׁמְעוֹן
וְלֵוִי אֲחֵי דִינָה אִישׁ חַרְבּוֹ וַיָּבֹאוּ עַל־הָעִיר בֶּטַח וַיַּהַרְגוּ
כו כָּל־זָכָר: וְאֶת־חֲמוֹר וְאֶת־שְׁכֶם בְּנוֹ הָרְגוּ לְפִי־חָרֶב וַיִּקְחוּ
כז אֶת־דִּינָה מִבֵּית שְׁכֶם וַיֵּצֵאוּ: בְּנֵי יַעֲקֹב בָּאוּ עַל־הַחֲלָלִים
כח וַיָּבֹזּוּ הָעִיר אֲשֶׁר טִמְּאוּ אֲחוֹתָם: אֶת־צֹאנָם וְאֶת־בְּקָרָם
וְאֶת־חֲמֹרֵיהֶם וְאֵת אֲשֶׁר־בָּעִיר וְאֶת־אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה לָקָחוּ:
כט וְאֶת־כָּל־חֵילָם וְאֶת־כָּל־טַפָּם וְאֶת־נְשֵׁיהֶם שָׁבוּ וַיָּבֹזּוּ וְאֵת
ל כָּל־אֲשֶׁר בַּבָּיִת: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־שִׁמְעוֹן וְאֶל־לֵוִי עֲכַרְתֶּם
אֹתִי לְהַבְאִישֵׁנִי בְּיֹשֵׁב הָאָרֶץ בַּכְּנַעֲנִי וּבַפְּרִזִּי וַאֲנִי מְתֵי
לא מִסְפָּר וְנֶאֶסְפוּ עָלַי וְהִכּוּנִי וְנִשְׁמַדְתִּי אֲנִי וּבֵיתִי: וַיֹּאמְרוּ
הַכְזוֹנָה יַעֲשֶׂה אֶת־אֲחוֹתֵנוּ: פ

לה

א וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־יַעֲקֹב קוּם עֲלֵה בֵית־אֵל וְשֶׁב־שָׁם
וַעֲשֵׂה־שָׁם מִזְבֵּחַ לָאֵל הַנִּרְאֶה אֵלֶיךָ בְּבָרְחֲךָ מִפְּנֵי עֵשָׂו
ב אָחִיךָ: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־בֵּיתוֹ וְאֶל כָּל־אֲשֶׁר עִמּוֹ הָסִרוּ
אֶת־אֱלֹהֵי הַנֵּכָר אֲשֶׁר בְּתֹכְכֶם וְהִטַּהֲרוּ וְהַחֲלִיפוּ
ג שִׂמְלֹתֵיכֶם: וְנָקוּמָה וְנַעֲלֶה בֵּית־אֵל וְאֶעֱשֶׂה־שָּׁם מִזְבֵּחַ
לָאֵל הָעֹנֶה אֹתִי בְּיוֹם צָרָתִי וַיְהִי עִמָּדִי בַּדֶּרֶךְ אֲשֶׁר
ד הָלָכְתִּי: וַיִּתְּנוּ אֶל־יַעֲקֹב אֵת כָּל־אֱלֹהֵי הַנֵּכָר אֲשֶׁר בְּיָדָם
וְאֶת־הַנְּזָמִים אֲשֶׁר בְּאָזְנֵיהֶם וַיִּטְמֹן אֹתָם יַעֲקֹב תַּחַת
ה הָאֵלָה אֲשֶׁר עִם־שְׁכֶם: וַיִּסָּעוּ וַיְהִי ׀ חִתַּת אֱלֹהִים עַל־
הֶעָרִים אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֵיהֶם וְלֹא רָדְפוּ אַחֲרֵי בְּנֵי יַעֲקֹב:
ו וַיָּבֹא יַעֲקֹב לוּזָה אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ כְּנַעַן הִוא בֵּית־אֵל הוּא
ז וְכָל־הָעָם אֲשֶׁר־עִמּוֹ: וַיִּבֶן שָׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא לַמָּקוֹם
אֵל בֵּית־אֵל כִּי שָׁם נִגְלוּ אֵלָיו הָאֱלֹהִים בְּבָרְחוֹ מִפְּנֵי

לד,כה׳ סגול באתנח   לא׳ זין רבתי   לה,ז׳ קדש

לה

[1] און גאָט האָט געזאָגט צו יעקבן: שטיי אויף, גיי אַרויף קיין בֵית־אֵל און זיץ דאָרטן, און מאַך דאָרטן אַ מזבח צו דעם גאָט וואָס האָט זיך באַוויזן צו דיר ביי דיין אַנטלויפן פון דיין ברודער עֵשָׂון.

[2] האָט יעקב געזאָגט צו זיין הויזגעזינט, און צו אַלע וואָס מיט אים: טוט אָפּ די פרעמדע געטער וואָס צווישן אייך, און ריי‍ניקט אייך, און בייט איבער אייערע קליידער. [3] און לאָמיר אויפשטיין און אַרויפגיין קיין בֵית־אֵל, און איך וועל דאָרטן מאַכן אַ מזבח צו דעם גאָט וואָס האָט מיר געענטפערט אין טאָג פון מיין נויט, און איז געווען מיט מיר אויף דעם וועג וואָס איך בין געגאַנגען.

[4] האָבן זיי אָפּגעגעבן יעקבן אַלע פרעמדע געטער וואָס אין זייער האַנט, און די אוירינגען וואָס אין זייערע אויערן; און יעקב האָט זיי באַהאַלטן אונטער דעם אייכנבוים וואָס ביי שכֶם. [5] און זיי האָבן אַוועקגעצויגן; און אַ שרעק פון גאָט איז געווען אויף די שטעט וואָס אַרום זיי, און זיי האָבן ניט נאָכגעיאָגט די זין פון יעקבן.

[6] און יעקב איז געקומען קיין לוז וואָס אין לאַנד כּנַעַן—דאָס איז בֵית־אֵל—ער און דאָס גאַנצע פאָלק וואָס מיט אים. [7] און ער האָט דאָרטן געבויט אַ מזבח, און האָט גערופן דעם אָרט אֵל־בֵית־אֵל[א], וואָרום דאָרטן האָט זיך גאָט אַנט־פּלעקט צו אים ביי זיין אַנטלויפן פון זיין ברודער.

[א] דער גאָט פון בֵית־אֵל.

ח אָחִיו׃ וַתָּמָת דְּבֹרָה מֵינֶקֶת רִבְקָה וַתִּקָּבֵר מִתַּחַת לְבֵית־
אֵל תַּחַת הָאַלּוֹן וַיִּקְרָא שְׁמוֹ אַלּוֹן בָּכוּת׃ פ
ט וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶל־יַעֲקֹב עוֹד בְּבֹאוֹ מִפַּדַּן אֲרָם וַיְבָרֶךְ
י אֹתוֹ׃ וַיֹּאמֶר־לוֹ אֱלֹהִים שִׁמְךָ יַעֲקֹב לֹא־יִקָּרֵא שִׁמְךָ עוֹד
יַעֲקֹב כִּי אִם־יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׁמֶךָ וַיִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל׃
יא וַיֹּאמֶר לוֹ אֱלֹהִים אֲנִי אֵל שַׁדַּי פְּרֵה וּרְבֵה גּוֹי וּקְהַל גּוֹיִם
ששי יִהְיֶה מִמֶּךָּ וּמְלָכִים מֵחֲלָצֶיךָ יֵצֵאוּ׃ וְאֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
נָתַתִּי לְאַבְרָהָם וּלְיִצְחָק לְךָ אֶתְּנֶנָּה וּלְזַרְעֲךָ אַחֲרֶיךָ אֶתֵּן
יג אֶת־הָאָרֶץ׃ וַיַּעַל מֵעָלָיו אֱלֹהִים בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־דִּבֶּר אִתּוֹ׃
יד וַיַּצֵּב יַעֲקֹב מַצֵּבָה בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־דִּבֶּר אִתּוֹ מַצֶּבֶת אָבֶן
טו וַיַּסֵּךְ עָלֶיהָ נֶסֶךְ וַיִּצֹק עָלֶיהָ שָׁמֶן׃ וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶת־שֵׁם
טז הַמָּקוֹם אֲשֶׁר דִּבֶּר אִתּוֹ שָׁם אֱלֹהִים בֵּית־אֵל׃ וַיִּסְעוּ
מִבֵּית אֵל וַיְהִי־עוֹד כִּבְרַת־הָאָרֶץ לָבוֹא אֶפְרָתָה וַתֵּלֶד
יז רָחֵל וַתְּקַשׁ בְּלִדְתָּהּ׃ וַיְהִי בְהַקְשֹׁתָהּ בְּלִדְתָּהּ וַתֹּאמֶר
יח לָהּ הַמְיַלֶּדֶת אַל־תִּירְאִי כִּי־גַם־זֶה לָךְ בֵּן׃ וַיְהִי בְּצֵאת
נַפְשָׁהּ כִּי מֵתָה וַתִּקְרָא שְׁמוֹ בֶּן־אוֹנִי וְאָבִיו קָרָא־לוֹ
יט בִנְיָמִין׃ וַתָּמָת רָחֵל וַתִּקָּבֵר בְּדֶרֶךְ אֶפְרָתָה הִוא בֵּית
כ לָחֶם׃ וַיַּצֵּב יַעֲקֹב מַצֵּבָה עַל־קְבֻרָתָהּ הִוא מַצֶּבֶת קְבֻרַת־
כא רָחֵל עַד־הַיּוֹם׃ וַיִּסַּע יִשְׂרָאֵל וַיֵּט אָהֳלֹה מֵהָלְאָה לְמִגְדַּל־
כב עֵדֶר׃ וַיְהִי בִּשְׁכֹּן יִשְׂרָאֵל בָּאָרֶץ הַהִוא וַיֵּלֶךְ רְאוּבֵן וַיִּשְׁכַּב
אֶת־בִּלְהָה פִּילֶגֶשׁ אָבִיו וַיִּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל * פ
כג וַיִּהְיוּ בְנֵי־יַעֲקֹב שְׁנֵים עָשָׂר׃ בְּנֵי לֵאָה בְּכוֹר יַעֲקֹב
כד רְאוּבֵן וְשִׁמְעוֹן וְלֵוִי וִיהוּדָה וְיִשָּׂשכָר וּזְבֻלוּן׃ בְּנֵי רָחֵל
כה יוֹסֵף וּבִנְיָמִן׃ וּבְנֵי בִלְהָה שִׁפְחַת רָחֵל דָּן וְנַפְתָּלִי׃ וּבְנֵי
כו זִלְפָּה שִׁפְחַת לֵאָה גָּד וְאָשֵׁר אֵלֶּה בְּנֵי יַעֲקֹב אֲשֶׁר יֻלַּד־
כז לוֹ בְּפַדַּן אֲרָם׃ וַיָּבֹא יַעֲקֹב אֶל־יִצְחָק אָבִיו מַמְרֵא
קִרְיַת הָאַרְבַּע הִוא חֶבְרוֹן אֲשֶׁר־גָּר־שָׁם אַבְרָהָם וְיִצְחָק׃

כב׳ ב׳ טעמים; פסקא באמצע פסוק

[8] און דבורה, רבקהס אַם, איז געשטאָרבן, און זי איז באַגראָבן געוואָרן אונטער בֵּית־אֵל, אונטער דעם אײכנבוים; און ער האָט גערופן זײַן נאָמען אַלון־בָּכוּת[א].

[9] און גאָט האָט זיך ווידער באַוויזן צו יעקבן בײַ זײַן קומען פון פַּדַּן־אֲרָם, און ער האָט אים געבענטשט. [10] און גאָט האָט צו אים געזאָגט: דײַן נאָמען איז יעקב; זאָל מער ניט גערופן ווערן דײַן נאָמען יעקב, נײַערט ישראל זאָל זײַן דײַן נאָמען; און ער האָט גערופן זײַן נאָמען ישראל. [11] און גאָט האָט צו אים געזאָגט: איך בין גאָט שַׁדַּי, פרוכפּער דיך און מער דיך; אַ פֿאָלק און אַ געזעמל פֿעלקער זאָל ווערן פון דיר, און מלכים זאָלן אַרויסגײן פון דײַנע לענדן. [12] און דאָס לאַנד וואָס איך האָב געגעבן אַברהמען און יצחקן, דיר וועל איך עס געבן, און דײַן זאָמען נאָך דיר וועל איך געבן דאָס לאַנד.

[13] און גאָט האָט זיך אויפגעהויבן פון איבער אים אין דעם אָרט ווו ער האָט מיט אים גערעדט. [14] און יעקב האָט אויפגעשטעלט אַ זײַל אויף דעם אָרט ווו ער האָט מיט אים גערעדט, אַ זײַל פון שטײן, און ער האָט אַרויפגעגאָסן אויף אים אַ גיסאָפּפער, און געגאָסן אויף אים אײל. [15] און יעקב האָט גערופן דעם נאָמען פון דעם אָרט וואָס גאָט האָט גערעדט מיט אים דאָרטן, בֵּית־אֵל.

[16] און זײ האָבן אַוועקגעצויגן פון בֵּית־אֵל. און ווען עס איז נאָך געווען אַ שטרעק לאַנד צו קומען קײן אֶפְרָת, איז רחל געגאַנגען צו קינד, און זי האָט געהאַט אַ שווערע געבורט. [17] און עס איז געווען, אין איר שווערער געבורט, האָט די הײבין צו איר געזאָגט: זאָלסט ניט מורא האָבן, וואָרום אויך דאָס איז דיר אַ זון. [18] און עס איז געווען, ווען איר נשמה איז אויסגעגאַנגען, בעת זי איז געשטאָרבן, האָט זי גערופן זײַן נאָמען בֶּן־אוֹנִי[ב]; אָבער זײַן פֿאָטער האָט אים גערופן בִּנְיָמִין[ג].

[19] און רחל איז געשטאָרבן, און זי איז באַגראָבן געוואָרן אויפן וועג קײן אֶפְרָת, דאָס איז בֵּית־לֶחֶם. [20] און יעקב האָט געשטעלט אַ מצבה אויף איר קבר; דאָס איז די מצבה פון רחלס קבר ביז אויף הײַנט.

[21] און ישראל האָט אַוועקגעצויגן, און ער האָט אויפגעשטעלט זײַן געצעלט פון יענער זײַט מִגְדַּל־עֵדֶר.

[22] און עס איז געווען ווען ישראל האָט געוווינט אין יענעם לאַנד, איז געגאַנגען ראובן און איז געלעגן מיט בִּלְהָה, זײַן פֿאָטערס קעפּסווײַב; און ישראל האָט עס געהערט.

און די זין פון יעקבן זײַנען געווען צוועלף: [23] די זין פון לאהן: יעקבס בְּכוֹר ראובן, און שמעון, און לֵוִי, און יהודה, און יִשָּׂשכָר, און זבולון; [24] די זין פון רחלען: יוסף און בנימין; [25] און די זין פון בִּלְהָה, רחלס דינסט: דָן און נפתלי; [26] און די זין פון זִלְפָּה, לאהס דינסט: גָד און אָשר. דאָס זײַנען די זין פון יעקבן, וואָס זײַנען אים געבאָרן געוואָרן אין פַּדַּן־אֲרָם.

[27] און יעקב איז געקומען צו זײַן פֿאָטער יצחקן קײן מַמְרֵא, קײן קִרְיַת־אַרְבַּע–דאָס איז חֶבְרוֹן–וואָס דאָרטן האָט געוווינט אַברהם און יצחק.

[א] אײכנבוים פון געווײן. [ב] זון פון מײַן טרויער. [ג] זון פון דער רעכטער האַנט.

כח וַיִּהְיוּ יְמֵי יִצְחָק מְאַת שָׁנָה וּשְׁמֹנִים שָׁנָה׃ וַיִּגְוַע יִצְחָק
כט וַיָּמָת וַיֵּאָסֶף אֶל־עַמָּיו זָקֵן וּשְׂבַע יָמִים וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ עֵשָׂו
וְיַעֲקֹב בָּנָיו׃ פ

לו

א וְאֵלֶּה תֹּלְדוֹת עֵשָׂו הוּא אֱדוֹם׃ עֵשָׂו לָקַח אֶת־נָשָׁיו מִבְּנוֹת
ב כְּנָעַן אֶת־עָדָה בַּת־אֵילוֹן הַחִתִּי וְאֶת־אָהֳלִיבָמָה בַּת־עֲנָה
ג בַּת־צִבְעוֹן הַחִוִּי׃ וְאֶת־בָּשְׂמַת בַּת־יִשְׁמָעֵאל אֲחוֹת נְבָיוֹת׃
ד וַתֵּלֶד עָדָה לְעֵשָׂו אֶת־אֱלִיפָז וּבָשְׂמַת יָלְדָה אֶת־רְעוּאֵל׃
ה וְאָהֳלִיבָמָה יָלְדָה אֶת־יעיש וְאֶת־יַעְלָם וְאֶת־קֹרַח אֵלֶּה
ו בְּנֵי עֵשָׂו אֲשֶׁר יֻלְּדוּ־לוֹ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן׃ וַיִּקַּח עֵשָׂו אֶת־נָשָׁיו
וְאֶת־בָּנָיו וְאֶת־בְּנֹתָיו וְאֶת־כָּל־נַפְשׁוֹת בֵּיתוֹ וְאֶת־מִקְנֵהוּ
וְאֶת־כָּל־בְּהֶמְתּוֹ וְאֵת כָּל־קִנְיָנוֹ אֲשֶׁר רָכַשׁ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן
ז וַיֵּלֶךְ אֶל־אֶרֶץ מִפְּנֵי יַעֲקֹב אָחִיו׃ כִּי־הָיָה רְכוּשָׁם רָב
מִשֶּׁבֶת יַחְדָּו וְלֹא יָכְלָה אֶרֶץ מְגוּרֵיהֶם לָשֵׂאת אֹתָם
ח מִפְּנֵי מִקְנֵיהֶם׃ וַיֵּשֶׁב עֵשָׂו בְּהַר שֵׂעִיר עֵשָׂו הוּא אֱדוֹם׃
ט י וְאֵלֶּה תֹּלְדוֹת עֵשָׂו אֲבִי אֱדוֹם בְּהַר שֵׂעִיר׃ אֵלֶּה שְׁמוֹת
בְּנֵי־עֵשָׂו אֱלִיפַז בֶּן־עָדָה אֵשֶׁת עֵשָׂו רְעוּאֵל בֶּן־בָּשְׂמַת
יא אֵשֶׁת עֵשָׂו׃ וַיִּהְיוּ בְּנֵי אֱלִיפָז תֵּימָן אוֹמָר צְפוֹ וְגַעְתָּם
יב וּקְנַז׃ וְתִמְנַע ׀ הָיְתָה פִילֶגֶשׁ לֶאֱלִיפַז בֶּן־עֵשָׂו וַתֵּלֶד
יג לֶאֱלִיפַז אֶת־עֲמָלֵק אֵלֶּה בְּנֵי עָדָה אֵשֶׁת עֵשָׂו׃ וְאֵלֶּה בְּנֵי
רְעוּאֵל נַחַת וָזֶרַח שַׁמָּה וּמִזָּה אֵלֶּה הָיוּ בְּנֵי בָשְׂמַת אֵשֶׁת
יד עֵשָׂו׃ וְאֵלֶּה הָיוּ בְּנֵי אָהֳלִיבָמָה בַת־עֲנָה בַּת־צִבְעוֹן אֵשֶׁת
טו עֵשָׂו וַתֵּלֶד לְעֵשָׂו אֶת־יעיש וְאֶת־יַעְלָם וְאֶת־קֹרַח׃ אֵלֶּה
אַלּוּפֵי בְנֵי־עֵשָׂו בְּנֵי אֱלִיפַז בְּכוֹר עֵשָׂו אַלּוּף תֵּימָן אַלּוּף
טז אוֹמָר אַלּוּף צְפוֹ אַלּוּף קְנַז׃ אַלּוּף־קֹרַח אַלּוּף גַּעְתָּם
אַלּוּף עֲמָלֵק אֵלֶּה אַלּוּפֵי אֱלִיפַז בְּאֶרֶץ אֱדוֹם אֵלֶּה בְּנֵי
יז עָדָה׃ וְאֵלֶּה בְּנֵי רְעוּאֵל בֶּן־עֵשָׂו אַלּוּף נַחַת אַלּוּף זֶרַח

לו, ה׳ יד׳ יעוש ק׳

28 און די טעג פון יצחקן זיינען געווען הונדערט יאָר און אַכציק יאָר. 29 און יצחק איז פאַרגאַנגען און איז געשטאָרבן, און ער איז איינגעזאַמלט געוואָרן צו זיין פאָלק, אַלט און זאַט מיט טעג. און עֵשָׂו און יעקב זיינע זין האָבן אים באַגראָבן.

לו 1 און דאָס זיינען די געבורטן פון עֵשָׂון, דאָס איז אֱדוֹם. 2 עֵשָׂו האָט גענומען זיינע ווייבער פון די טעכטער פון כּנַעַן: עָדָה די טאָכטער פון אֵילוֹן דעם חִתִּי, און אָהֳלִיבָמָה די טאָכטער פון עֲנָהן, די טאָכטער פון צִבְעוֹן דעם חִוִּי; 3 און בָּשְׂמַת די טאָכטער פון יִשְׁמָעֵאלן, די שוועסטער פון נְבָיוֹתן. 4 און עָדָה האָט עֵשָׂון געבאָרן אֱלִיפַזן; און בָּשְׂמַת האָט געבאָרן רְעוּאֵלן; 5 און אָהֳלִיבָמָה האָט געבאָרן יְעוּשן, און יַעְלָמען, און קֹרַחן. דאָס זיינען די זין פון עֵשָׂון, וואָס זיינען אים געבאָרן געוואָרן אין לאַנד כּנַעַן.

6 און עֵשָׂו האָט גענומען זיינע ווייבער, און זיינע זין און זיינע טעכטער, און אַלע נפשות פון זיין הויזגעזינט, און זיין פי, און אַלע זיינע בהמות, און זיין גאַנץ אייגנס וואָס ער האָט אָנגעקליבן אין לאַנד כּנַעַן, און ער איז אַוועק געגאַנגען אין אַ לאַנד, אַוועק פון זיין ברודער יעקבן. 7 וואָרום זייער פאַרמעג איז געווען צו גרויס אויף צו זיצן באַנאַנד, און דאָס לאַנד פון זייער וווינשאַפט האָט זיי ניט געקענט טראָגן פון וועגן זייער פי. 8 האָט עֵשָׂו זיך באַזעצט אויפן באַרג שֵׂעִיר; עֵשָׂו דאָס איז אֱדוֹם.

9 און דאָס זיינען די געבורטן פון עֵשָׂו דעם פאָטער פון אֱדוֹם אויפן באַרג שֵׂעִיר. 10 דאָס זיינען די נעמען פון עֵשָׂוס זין: אֱלִיפַז דער זון פון עֵשָׂוס ווייב עָדָהן, רְעוּאֵל דער זון פון עֵשָׂוס ווייב בָּשְׂמַתן. 11 און די זין פון אֱלִיפַזן זיינען געווען: תֵּימָן, אוֹמָר, צְפוֹ, און גַּעְתָּם, און קְנַז. 12 און תִּמְנַע איז געווען אַ קעפּסווייב פון עֵשָׂוס זון אֱלִיפַזן, און זי האָט אֱלִיפַזן געבאָרן עֲמָלֵקן. דאָס זיינען די זין פון עֵשָׂוס ווייב עָדָהן. 13 און דאָס זיינען די זין פון רְעוּאֵלן: נַחַת, און זֶרַח, שַׁמָּה, און מִזָּה. דאָס זיינען געווען די זין פון עֵשָׂוס ווייב בָּשְׂמַתן. 14 און דאָס זיינען געווען די זין פון עֵשָׂוס ווייב אָהֳלִיבָמָה דער טאָכטער פון עֲנָהן, דער טאָכטער פון צִבְעוֹנען; זי האָט עֵשָׂון געבאָרן יְעוּשן, און יַעְלָמען, און קֹרַחן.

15 דאָס זיינען די פירשטן פון די קינדער פון עֵשָׂו: די קינדער פון עֵשָׂוס בְּכוֹר אֱלִיפַזן: דער פירשט פון תֵּימָן, דער פירשט פון אוֹמָר, דער פירשט פון צְפוֹ, דער פירשט פון קְנַז, 16 דער פירשט פון קֹרַח, דער פירשט פון גַּעְתָּם, דער פירשט פון עֲמָלֵק. דאָס זיינען די פירשטן פון אֱלִיפַז אין לאַנד אֱדוֹם. דאָס זיינען די קינדער פון עָדָהן. 17 און דאָס זיינען די קינדער פון עֵשָׂוס זון רְעוּאֵלן: דער פירשט פון נַחַת, דער פירשט פון זֶרַח,

אַלּוּף שַׁמָּה אַלּוּף מִזָּה אֵלֶּה אַלּוּפֵי רְעוּאֵל בְּאֶרֶץ אֱדוֹם
אֵלֶּה בְּנֵי בָשְׂמַת אֵשֶׁת עֵשָׂו׃ וְאֵלֶּה בְּנֵי אָהֳלִיבָמָה אֵשֶׁת יח
עֵשָׂו אַלּוּף יְעוּשׁ אַלּוּף יַעְלָם אַלּוּף קֹרַח אֵלֶּה אַלּוּפֵי
אָהֳלִיבָמָה בַּת־עֲנָה אֵשֶׁת עֵשָׂו׃ אֵלֶּה בְנֵי־עֵשָׂו וְאֵלֶּה יט
אַלּוּפֵיהֶם הוּא אֱדוֹם׃ ס אֵלֶּה בְנֵי־שֵׂעִיר הַחֹרִי שב׳
יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ לוֹטָן וְשׁוֹבָל וְצִבְעוֹן וַעֲנָה׃ וְדִשׁוֹן וְאֵצֶר כא
וְדִישָׁן אֵלֶּה אַלּוּפֵי הַחֹרִי בְּנֵי שֵׂעִיר בְּאֶרֶץ אֱדוֹם׃ וַיִּהְיוּ כב
בְנֵי־לוֹטָן חֹרִי וְהֵימָם וַאֲחוֹת לוֹטָן תִּמְנָע׃ וְאֵלֶּה בְּנֵי כג
שׁוֹבָל עַלְוָן וּמָנַחַת וְעֵיבָל שְׁפוֹ וְאוֹנָם׃ וְאֵלֶּה בְנֵי־צִבְעוֹן כד
וְאַיָּה וַעֲנָה הוּא עֲנָה אֲשֶׁר מָצָא אֶת־הַיֵּמִם בַּמִּדְבָּר בִּרְעֹתוֹ
אֶת־הַחֲמֹרִים לְצִבְעוֹן אָבִיו׃ וְאֵלֶּה בְנֵי־עֲנָה דִּשֹׁן וְאָהֳלִיבָמָה כה
בַּת־עֲנָה׃ וְאֵלֶּה בְּנֵי דִישָׁן חֶמְדָּן וְאֶשְׁבָּן וְיִתְרָן וּכְרָן׃ כו
אֵלֶּה בְּנֵי־אֵצֶר בִּלְהָן וְזַעֲוָן וַעֲקָן׃ אֵלֶּה בְנֵי־דִישָׁן עוּץ וַאֲרָן׃ כז
אֵלֶּה אַלּוּפֵי הַחֹרִי אַלּוּף לוֹטָן אַלּוּף שׁוֹבָל אַלּוּף צִבְעוֹן כח
אַלּוּף עֲנָה׃ אַלּוּף דִּשֹׁן אַלּוּף אֵצֶר אַלּוּף דִּישָׁן אֵלֶּה כט
אַלּוּפֵי הַחֹרִי לְאַלֻּפֵיהֶם בְּאֶרֶץ שֵׂעִיר׃ פ ל
וְאֵלֶּה הַמְּלָכִים אֲשֶׁר מָלְכוּ בְּאֶרֶץ אֱדוֹם לִפְנֵי מְלָךְ־מֶלֶךְ לא
לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיִּמְלֹךְ בֶּאֱדוֹם בֶּלַע בֶּן־בְּעוֹר וְשֵׁם עִירוֹ לב
דִּנְהָבָה׃ וַיָּמָת בָּלַע וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו יוֹבָב בֶּן־זֶרַח מִבָּצְרָה׃ לג
וַיָּמָת יוֹבָב וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו חֻשָׁם מֵאֶרֶץ הַתֵּימָנִי׃ וַיָּמָת לד
חֻשָׁם וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו הֲדַד בֶּן־בְּדַד הַמַּכֶּה אֶת־מִדְיָן לה
בִּשְׂדֵה מוֹאָב וְשֵׁם עִירוֹ עֲוִית׃ וַיָּמָת הֲדָד וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו לו
שַׂמְלָה מִמַּשְׂרֵקָה׃ וַיָּמָת שַׂמְלָה וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו שָׁאוּל לז
מֵרְחֹבוֹת הַנָּהָר׃ וַיָּמָת שָׁאוּל וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו בַּעַל חָנָן לח
בֶּן־עַכְבּוֹר׃ וַיָּמָת בַּעַל חָנָן בֶּן־עַכְבּוֹר וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו לט
הֲדַר וְשֵׁם עִירוֹ פָּעוּ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ מְהֵיטַבְאֵל בַּת־מַטְרֵד
בַּת מֵי זָהָב׃ וְאֵלֶּה שְׁמוֹת אַלּוּפֵי עֵשָׂו לְמִשְׁפְּחֹתָם מפ׳
לִמְקֹמֹתָם בִּשְׁמֹתָם אַלּוּף תִּמְנָע אַלּוּף עַלְוָה אַלּוּף יְתֵת׃

דער פירשט פון שַׁמָּה, דער פירשט פון מִזָּה. דאָס זיינען די פירשטן פון רְעוּאֵל אין לאַנד אֱדוֹם. דאָס זיינען די קינדער פון עֵשָׂוס ווייב בָּשְׂמַתן. 18 און דאָס זיינען די קינדער פון עֵשָׂוס ווייב אָהֳלִיבָמָהן: דער פירשט פון יְעוּשׁ, דער פירשט פון יַעְלָם, דער פירשט פון קֹרַח; דאָס זיינען די פירשטן פון עֵשָׂוס ווייב אָהֳלִיבָמָה דער טאָכטער פון עֲנָהן. 19 דאָס זיינען די קינדער פון עֵשָׂו, און דאָס זיינען זייערע פירשטן; דאָס איז אֱדוֹם.

20 דאָס זיינען די זין פון שֵׂעִיר דעם חורי, די באַוווינער פון לאַנד: לוֹטָן, און שׁוֹבָל, און צִבְעוֹן, און עֲנָה, 21 און דִשׁוֹן, און אֵצֶר, און דִישָׁן, דאָס זיינען די פירשטן פון די חורים, די קינדער פון שֵׂעִיר אין לאַנד אֱדוֹם. 22 און די זין פון לוֹטָנען זיינען געווען חורי און הֵימָם. און לוֹטָנס שוועסטער איז געווען תִּמְנָע. 23 און דאָס זיינען די זין פון שׁוֹבָלן: עַלְוָן, און מָנַחַת, און עֵיבָל, שְׁפוֹ, און אוֹנָם. 24 און דאָס זיינען די זין פון צִבְעוֹנען: אַיָּה און עֲנָה. דאָס איז דער עֲנָה וואָס האָט געפונען די הייסע קוואַלן אין דער מדבר, ווען ער האָט געפיטערט די אייזלען פון זיין פאָטער צִבְעוֹנען. 25 און דאָס זיינען די קינדער פון עֲנָהן: דִשׁוֹן, און אָהֳלִיבָמָה די טאָכטער פון עֲנָהן. 26 און דאָס זיינען די זין פון דִשׁוֹנען: חֶמְדָּן, און אֶשְׁבָּן, און יִתְרָן, און כְּרָן. 27 דאָס זיינען די זין פון אֵצֶרן: בִּלְהָן, און זַעֲוָן, און עֲקָן. 28 דאָס זיינען די זין פון דִישָׁנען: עוּץ און אֲרָן.

29 דאָס זיינען די פירשטן פון דעם חורי: דער פירשט פון לוֹטָן, דער פירשט פון שׁוֹבָל, דער פירשט פון צִבְעוֹן, דער פירשט פון עֲנָה, 30 דער פירשט פון דִשׁוֹן, דער פירשט פון אֵצֶר, דעם פירשט פון דִישָׁן. דאָס זיינען די פירשטן פון די חורים, לויט זייערע פירשטן אין לאַנד שֵׂעִיר.

31 און דאָס זיינען די מלכים וואָס האָבן געקיניגט אין לאַנד אֱדוֹם, איידער עס האָט געקיניגט אַ קיניג ביי די קינדער פון ישׂראל. 32 עס האָט געקיניגט אין אֱדוֹם בֶּלַע דער זון פון בְּעוֹרן; און דער נאָמען פון זיין שטאָט איז געווען דִנְהָבָה. 33 איז בֶּלַע געשטאָרבן, און אויף זיין אָרט האָט געקיניגט יוֹבָב דער זון פון זֶרַחן, פון בָּצְרָה. 34 איז יוֹבָב געשטאָרבן, און אויף זיין אָרט האָט געקיניגט חוּשָׁם פון לאַנד פון דעם תֵּימָנִי. 35 איז חוּשָׁם געשטאָרבן, און אויף זיין אָרט האָט געקיניגט הֲדַד דער זון פון בְּדַדן, וואָס האָט געשלאָגן מִדְיָן אין פעלד פון מוֹאָב; און דער נאָמען פון זיין שטאָט איז געווען עֲוִית. 36 איז הֲדַד געשטאָרבן, און אויף זיין אָרט האָט געקיניגט שַׂמְלָה פון מַשְׂרֵקָה. 37 איז שַׂמְלָה געשטאָרבן, און אויף זיין אָרט האָט געקיניגט שָׁאוּל פון רחובות ביים טייך. 38 איז שָׁאוּל געשטאָרבן, און אויף זיין אָרט האָט געקיניגט בַּעַל־חָנָן דער זון פון עַכְבּוֹרן. 39 איז בַּעַל־חָנָן דער זון פון עַכְבּוֹרן געשטאָרבן, און אויף זיין אָרט האָט געקיניגט הֲדַר; און דער נאָמען פון זיין שטאָט איז געווען פָּעוּ; און דער נאָמען פון זיין ווייב איז געווען מְהֵיטַבְאֵל די טאָכטער פון מַטְרֵד דער טאָכטער פון מֵי־זָהָבן.

40 און דאָס זיינען די נעמען פון די פירשטן פון עֵשָׂו, לויט זייערע משפחות, לויט זייערע ערטער, מיט זייערע נעמען: דער פירשט פון תִּמְנָע, דער פירשט פון עַלְוָה, דער פירשט פון יְתֵת, 41 דער פירשט

פון אָהליבָמָה, דער פירשט פון אֵלָה, דער פירשט פון פּינון, 42 דער פירשט פון קנַז, דער פירשט פון תֵּימָן, דער פירשט פון מִבצָר, 43 דער פירשט פון מַגדיאֵל, דער פירשט פון עִירָם. דאָס זיינען די פירשטן פון אֱדוֹם לויט זייערע וווינערטער, אין דעם לאַנד פון זייער אייגנטום. דאָס איז עֵשָׂו דער פאָטער פון אֱדוֹם.

מא מב אַלּוּף אָהֳלִיבָמָה אַלּוּף אֵלָה אַלּוּף פִּינֹן׃ אַלּוּף קְנַז
מג אַלּוּף תֵּימָן אַלּוּף מִבְצָר׃ אַלּוּף מַגְדִּיאֵל אַלּוּף עִירָם
אֵלֶּה ׀ אַלּוּפֵי אֱדוֹם לְמֹשְׁבֹתָם בְּאֶרֶץ אֲחֻזָּתָם הוּא עֵשָׂו
אֲבִי אֱדוֹם׃ פ

וַיֵּשֶׁב

לז 1 און יעקב איז געזעסן אין דעם לאַנד פון זיין פאָטערס וווינשאַפט, אין לאַנד כּנַעַן.

2 דאָס איז די געשיכטע פון יעקבן: יוסף צו זיבעצן יאָר איז געווען אַ פּאַסטוך מיט זיינע ברידער ביי די שאָף; און ער איז געווען אַ יינגל אַקעגן די זין פון בִּלהָהן, און אַקעגן די זין פון זִלפָּהן, די ווייבער פון זיין פאָטער; און יוסף האָט געבראַכט בייזע רייד אויף זיי צו זייער פאָטער.

3 און ישׂראל האָט ליב געהאַט יוספן מער פון אַלע זיינע זין, ווייל ער איז ביי אים געווען אַ בן־זקונים. און ער האָט אים געמאַכט אַ געשטרייפּט העמדל. 4 און אַז זיינע ברידער האָבן געזען אַז זייער פאָטער האָט אים ליבער פון אַלע זיינע ברידער, האָבן זיי אים פיינט געקריגן, און ניט געקענט רעדן צו אים פרידלעך.

5 און יוספן האָט זיך געחלומט אַ חלום, און ער האָט דערציילט זיינע ברידער, און זיי האָבן אים נאָך מער פיינט געקריגן. 6 און ער האָט צו זיי געזאָגט: הערט אַקאָרשט דעמדאָזיקן חלום וואָס מיר האָט זיך געחלומט: 7 מיר בינדן אַזוי גאַרבן אין פעלד, ערשט מיין גאַרב האָט זיך אויפגעהויבן, און איז אויך געבליבן שטיין; און זע, אײַערע גאַרבן האָבן זיך אַרומגעשטעלט, און האָבן זיך געבוקט צו מיין גאַרב.

8 האָבן זיינע ברידער צו אים געזאָגט: קיניגן ווילסטו קיניגן איבער אונדז? אָדער געוועלטיקן ווילסטו געוועלטיקן איבער אונדז? און זיי האָבן אים נאָך מער פיינט געקריגן פאַר זיינע חלומות, און פאַר זיינע רייד.

9 און אים האָט זיך ווידער געחלומט אַן אַנדער חלום, און ער האָט דערציילט זיינע ברידער, און האָט געזאָגט: אָט האָט זיך מיר ווידער געחלומט אַ חלום: ערשט די זון און די לבנה און די עלף שטערן בוקן זיך צו מיר.

10 און ווי ער האָט עס דערציילט זיין פאָטער און זיינע ברידער, האָט זיין פאָטער אָנגעשריען אויף אים, און האָט צו אים געזאָגט: וואָס איז דאָס פאַר אַ חלום וואָס דיר האָט זיך געחלומט? זאָל איך און דיין מוטער און דיינע ברידער גאָר קומען זיך בוקן פאַר דיר צו דער ערד?

11 און די ברידער האָבן אים מקנא געווען; אָבער זיין פאָטער האָט די זאַך געהאַלטן אין זינען.

12 און זיינע ברידער זיינען געגאַנגען פּיטערן די שאָף פון זייער פאָטער אין שכֶם. 13 האָט ישׂראל געזאָגט צו יוספן: דיינע ברידער פּיטערן דאָך אין שכֶם; קום און איך וועל דיך שיקן צו זיי. האָט ער צו אים געזאָגט: דאָ בין איך. 14 האָט ער

לז

א ב וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מְגוּרֵי אָבִיו בְּאֶרֶץ כְּנָעַן׃ אֵלֶּה ׀ תֹּלְדוֹת
יַעֲקֹב יוֹסֵף בֶּן־שְׁבַע־עֶשְׂרֵה שָׁנָה הָיָה רֹעֶה אֶת־אֶחָיו
בַּצֹּאן וְהוּא נַעַר אֶת־בְּנֵי בִלְהָה וְאֶת־בְּנֵי זִלְפָּה נְשֵׁי אָבִיו
ג וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת־דִּבָּתָם רָעָה אֶל־אֲבִיהֶם׃ וְיִשְׂרָאֵל אָהַב
אֶת־יוֹסֵף מִכָּל־בָּנָיו כִּי־בֶן־זְקֻנִים הוּא לוֹ וְעָשָׂה לוֹ כְּתֹנֶת
ד פַּסִּים׃ וַיִּרְאוּ אֶחָיו כִּי־אֹתוֹ אָהַב אֲבִיהֶם מִכָּל־אֶחָיו
ה וַיִּשְׂנְאוּ אֹתוֹ וְלֹא יָכְלוּ דַּבְּרוֹ לְשָׁלֹם׃ וַיַּחֲלֹם יוֹסֵף חֲלוֹם
ו וַיַּגֵּד לְאֶחָיו וַיּוֹסִפוּ עוֹד שְׂנֹא אֹתוֹ׃ וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם שִׁמְעוּ־
ז נָא הַחֲלוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר חָלָמְתִּי׃ וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ מְאַלְּמִים
אֲלֻמִּים בְּתוֹךְ הַשָּׂדֶה וְהִנֵּה קָמָה אֲלֻמָּתִי וְגַם־נִצָּבָה וְהִנֵּה
ח תְסֻבֶּינָה אֲלֻמֹּתֵיכֶם וַתִּשְׁתַּחֲוֶיןָ לַאֲלֻמָּתִי׃ וַיֹּאמְרוּ לוֹ אֶחָיו
הֲמָלֹךְ תִּמְלֹךְ עָלֵינוּ אִם־מָשׁוֹל תִּמְשֹׁל בָּנוּ וַיּוֹסִפוּ עוֹד
ט שְׂנֹא אֹתוֹ עַל־חֲלֹמֹתָיו וְעַל־דְּבָרָיו׃ וַיַּחֲלֹם עוֹד חֲלוֹם
אַחֵר וַיְסַפֵּר אֹתוֹ לְאֶחָיו וַיֹּאמֶר הִנֵּה חָלַמְתִּי חֲלוֹם עוֹד
וְהִנֵּה הַשֶּׁמֶשׁ וְהַיָּרֵחַ וְאַחַד עָשָׂר כּוֹכָבִים מִשְׁתַּחֲוִים לִי׃
י וַיְסַפֵּר אֶל־אָבִיו וְאֶל־אֶחָיו וַיִּגְעַר־בּוֹ אָבִיו וַיֹּאמֶר לוֹ מָה
הַחֲלוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר חָלָמְתָּ הֲבוֹא נָבוֹא אֲנִי וְאִמְּךָ וְאַחֶיךָ
יא לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְךָ אָרְצָה׃ וַיְקַנְאוּ־בוֹ אֶחָיו וְאָבִיו שָׁמַר אֶת־
שני הַדָּבָר׃ וַיֵּלְכוּ אֶחָיו לִרְעוֹת אֶת־צֹאן אֲבִיהֶם בִּשְׁכֶם׃
יג וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל־יוֹסֵף הֲלוֹא אַחֶיךָ רֹעִים בִּשְׁכֶם לְכָה
יד וְאֶשְׁלָחֲךָ אֲלֵיהֶם וַיֹּאמֶר לוֹ הִנֵּנִי׃ וַיֹּאמֶר לוֹ לֶךְ־נָא רְאֵה

לז, יב׳ נקוד על את